

Sygn. akt I C 1864/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Szalkiewicz – Łosiak
Protokolant:	sekr. sądowy Michał Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa J. D. i Ł. D.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o odszkodowanie

- zasadza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. solidarnie na rzecz powodów J. D. i Ł. D. kwotę 5.728,22 zł (pięć tysięcy siedemset dwadzieścia osiem złotych dwadzieścia dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, z tym że od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasadza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. solidarnie na rzecz powodów J. D. i Ł. D. kwotę 2.204 zł (dwa tysiące dwieście cztery złote) tytułem kosztów procesu,
- nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 12,04 zł (dwanaście złotych cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1864/15

UZASADNIENIE

Powodowie J. D. i Ł. D., wystąpili przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 5.728,22 zł, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 lipca 2015r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu. Uzasadniając żądanie pozwu, wskazali, że pojazd, który jest ich własnością został uszkodzony w zdarzeniu, za spowodowanie którego odpowiedzialność ponosi ubezpieczony u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej. Dochodzona pozwem kwota, to różnica między wartością szkody, jaką są koszty naprawy pojazdu w wysokości 21.941,66 zł, a kwotą wypłaconego już odszkodowania w kwocie 16.213,44 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, w który żądanie powodów zostało uwzględnione w całości, pozwany wniósł oddalenie powództwa i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, wskazując, że wypłacone w postępowaniu likwidacyjnym

odszkodowanie, pokryło całość szkody poniesionej przez powodów. Zakwestionował także uprawnienie powodów do domagania się odsetek od daty wskazanej w żądaniu pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 kwietnia 2015r., w wyniku kolizji drogowej, doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki P. nr rej (...), należącego do powodów. Odpowiedzialnym za powstałą szkodę był posiadacz pojazdu, który zawarł z pozwanym obowiązkową umowę ubezpieczenia OC za szkody spowodowane ruchem pojazdów. Jednak powodowie zgłosili szkodę do (...) S.A., z którym zawarli umowę zlecenia likwidacji szkody. Zgłoszenie wpłynęło w dniu 29 kwietnia 2015r.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, powodom wypłacone zostało odszkodowanie w kwocie 16.213,44 zł.

bezsporne.

W dniu 22 lipca 2015r. powodowie zwrócili się do pozwanego, żądając dopłaty do pełnego odszkodowania, które w ich ocenie wynosiło 21.941,66 zł. Pozwany odmówił dalszej wypłaty, uznając, że kwota wypłaconego odszkodowania odpowiada wysokości rzeczywistej szkody poniesionej przez powodów.

bezsporne.

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, przy zastosowaniu średnich stawek obowiązujących na terenie T. oraz części nowych i właściwej technologii napraw w systemie A. wynosi 23.734,67 zł (z podatkiem VAT)

Zastosowanie części nowych oryginalnych w miejsce uszkodzonych również oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości rynkowej pojazdu powodów.

Pojazd został naprawiony jedynie częściowo, naprawa nie przywróciła pojazdu do stanu sprzed wypadku, częściowo nie zostały wykonane nawet te naprawy, których konieczność i celowość uznał pozwany. Pojazd, przed szkodą z dnia 28 kwietnia 2015r., nie był uszkodzony.

dowód: opinia k. 177 -192.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione i zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy oraz znajdujących się w aktach szkody, a także na podstawie opinii biegłego sądowego, oceniając ją jako fachową i wyczerpującą, a przedstawione przez biegłego wnioski za wyprowadzone w sposób logiczny i poprawny z poczynionych ustaleń. Trafność powyższej oceny potwierdza również to, że strony nie złożyły zastrzeżeń do opinii. Strona pozwana jedynie wniosła, by opinię uzupełnić o kwestię tego, czy istnieje możliwość zakupienia nowych oryginalnych części po cenach niższych, niż ceny wskazane przez producenta, oraz określenia kosztów naprawy pojazdu po optymalizacji cen części zamiennych oraz kosztów robocizny dla warsztatów III kategorii. Jednak, w ocenie Sądu, przedstawione przez pozwanego twierdzenia, w piśmie, w którym wniósł o uzupełnienie opinii, stanowiły wyłącznie polemikę z wnioskami biegłego, w kwestionowanym zakresie. Biegły szczegółowo wyjaśnił, jak winna być przeprowadzona naprawa, i przy użyciu jakich części, by pojazd powodów został przywrócony do stanu sprzed wypadku. Wskazywał na to, że dla przywrócenia jego stanu sprzed wypadku, konieczne jest zastosowanie części oryginalnych, bowiem takie zostały uszkodzone w pojeździe, podczas zdarzenia. Nie było przy tym podstaw, by przyjąć, jako podstawę do wyliczeń kosztów naprawy pojazdu, innych stawek niż średnie. Z pewnością nie było podstaw do optymalizacji kosztów i przeprowadzenia wyliczeń, w zawnioskowanym przez pozwanego zakresie, przy uwzględnieniu cen stosowanych przez warsztaty III kategorii. Dlatego wniosek pozwanego o uzupełnienie opinii, jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania, nie zawierający wniosków, których uwzględnienie mogło mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia, został

oddalony. Również w zakresie, w jakim pozwany wnosił by biegły, wypowiedział się, czy możliwy jest zakup części oryginalnych, po niższych cenach, niż te stosowane przez producenta. Powyższa okoliczność, nie wymaga wiedzy specjalnej. Nie sposób biegłego obciążać obowiązkiem poszukiwania danych i wykazywania okoliczności, które możliwe są do ustalenia przez samego pozwanego. Ceny części zamiennych, są powszechnie dostępne. Dlatego wniosek o uzupełnienie opinii w tym zakresie, również z tego powodu, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Dlatego też Sąd, opierając się na treści opinii biegłego, ustalił, że wartość szkody jaką ponieśli powodowie to 23.734,67 zł.

Okoliczności faktyczne między stronami były w zasadzie bezsporne, pozwany nie kwestionował ani swojej odpowiedzialności za szkodę, ani też zakresu uszkodzeń.

Kwestią sporną pozostawało jedynie ustalenie wysokości szkody powstałej w pojeździe powodów, która z uwagi na przyjętą przez powodów metodę rozliczenia z pozwanym, stanowiła wartość kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku. Pozwany, stojąc na stanowisku zapłaty całości odszkodowania twierdził, że ustalenie kosztów niezbędnych napraw, przy uwzględnieniu niższych stawek za roboczogodzinę oraz cen części używanych lub nieoryginalnych, jest praktyką prawidłową. Powodowie natomiast, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, zanegowali taką postawę podnosząc, iż faktyczny koszt naprawy lub w ogóle kwestia jej dokonania, nie mają znaczenia przy ustalaniu wysokości szkody.

Odnosnie żądania zapłaty odszkodowania, to zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Na mocy art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuując zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepis art. 363 § 1 k.c. stanowiący, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną - odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Oczywiście, naprawa pojazdu może mieć wpływ na wysokość odszkodowania i w sytuacji, kiedy została przeprowadzona, odszkodowanie winno być skalkulowane przy uwzględnieniu rzeczywistych kosztów poniesionych

na ten cel, w tym w szczególności przy uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę, która obciążała poszkodowanego. Jednak, uwzględnienie faktu naprawy i jej kosztów, może być brane pod uwagę, w sytuacji pełnej naprawy pojazdu, wykonanej zgodnie z technologią producenta, naprawy, która przywróciła pojazd do stanu sprzed wypadku.

W okolicznościach nin. sprawy, jak wynikało z opinii biegłego, naprawa nie została wykonana w całości. Biegły zgłaszał także zastrzeżenia, co do sposobu jej przeprowadzenia i użytych części, kwestionując zgodność naprawy z jej technologią. Zatem, mimo częściowej naprawy pojazdu, jej fakt nie mógł wpłynąć na ocenę wysokości szkody powodów, którą oni określili jako pełną wartość kosztów naprawy pojazdu, zgodnie z technologią producenta. Dlatego, niestawiennictwo powodów na rozprawie i to, że nie złożyli oni zeznań, nie mogło mieć wpływu na ocenę zgłoszonego przez nich żądania, skoro ich przesłuchanie dotyczyło miało zakresu i kosztów naprawy pojazdu. W świetle opinii biegłego, nie było także podstaw by uznać, że pojazd – przed przedmiotową szkodą – uczestniczył już w innych zdarzeniach, i że uszkodzenia powstałe w dniu 28 kwietnia 2015r. „nałożyły się” na wcześniejsze zniszczenia, jak również tego, że uszkodzone części nie były oryginalne.

Dlatego, powodom należał się zwrot kosztów naprawy, przy uwzględnieniu stawek średnich, przy użyciu do naprawy części oryginalnych.

Sąd zatem nie przyznał racji twierdzeniom pozwanego o konieczności przedstawienia przez powodów jakichkolwiek dokumentów świadczących o poniesionych kosztach naprawy, by zmienić sposób kalkulacji zaistniałej szkody, tj. powyżej stawek najniższych oraz cen części używanych lub nieoryginalnych. Natomiast, by dokonać ustalenia co do kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, Sąd – na wniosek stron – dopuścił dowód z opinii biegłego.

W niniejszej sprawie biegły sporządził opinię, w której określił wartość naprawy przedmiotowego pojazdu na kwotę 23.734,67 zł (czyli wyższą niż sami poszkodowani), na podstawie cen i średnich stawek obowiązujących na terenie T. w kwietniu 2015r. Biegły uwzględnił ceny części oryginalnych i nowych, koniecznych do naprawy pojazdu, w stopniu przywracającym go do stanu bliskiego temu sprzed uszkodzenia.

Biegły odniósł się do konieczności zastosowania części oryginalnych, dla przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku, jak również wskazał, że zastosowanie tych części, nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu. Natomiast przyjęcie stawek za roboczogodzinę w wysokości odpowiednio prac lakierniczych na kwotę 130 zł i prac blacharsko – mechanicznych na kwotę 118 zł, wynikało z analizy przez biegłego rynku, w zakresie wysokości stawek, stosowanych przez warsztaty różnych kategorii. Z tej analizy wyniknęło, że średnia wysokość stawek, odpowiada wartości przyjętej przez biegłego w opinii.

Wobec czego Sąd przyjął dla określenia wysokości odszkodowania wartość napraw, przy uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę na dzień powstania szkody 120 zł dla prac blacharsko mechanicznych i 130 zł dla prac lakierniczych.

Mając na względzie ustalenia biegłego, zasadnym było zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów żądanej kwoty z tytułu różnicy pomiędzy wartością szkody a wypłaconym dotychczas odszkodowaniem. Przy czym z uwagi na treść żądania, i określoną w art. 321 k.p.c. zasadę, zgodnie z którą Sąd nie może orzekać ponad żądanie, Sąd przyznał powodom z tego tytułu, kwotę zgłoszoną w pozwie tj. w kwocie 5.728,22 zł.

Rozstrzygając o odsetkach, Sąd miał na uwadze treść art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia

o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W rozważanej sprawie, powodowie powiadomili pozwanego o szkodzie w dniu 22 lipca 2015r. (daty wezwania o dopłatę odszkodowania w tym zakresie, pozwany nie zakwestionował). W istocie, z uwagi na przyjęty przez powodów sposób likwidowania szkody, do pozwanego skierowane zostało już wezwanie o dopłatę odszkodowania. Jednak, zasady określone przewołaną ustawą, w zakresie terminu w jakim winno nastąpić zaspokojenie, mają zastosowanie również do obowiązków ubezpieczyciela sprawcy szkody, w sytuacji gdy wcześniej szkoda likwidowana był przez inny podmiot. Zatem, pozwany zobowiązany był spełnić świadczenie w terminie wyznaczonym przez przepis art. 14 ust. 1 cyt. ustawy., czyli do dnia 21 sierpnia 2015r. Skoro tego nie uczynił, to powodom, od dnia 22 sierpnia 2015r. należały się odsetki za opóźnienie i od tego dnia Sąd zasądził dochodzone odsetki za czas opóźnienia, od kwoty 5.728,22 zł, czyli od kwoty uzupełniającego odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu. W pozostałym zakresie żądanie odsetek zostało oddalone.

Sąd rozstrzygając o kosztach procesu miał na uwadze art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz przepis art. 100 k.p.c., które wprowadzają zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest do zwrotu poniesionych kosztów przeciwnikowi. Powodowie wygrali postępowania w całości, Sąd nie uwzględnił jedynie części żądania odsetek za okres kilkunastu dni. Dlatego powodom należał się zwrot całości poniesionych kosztów. Koszty powodów to kwota 1.200 zł należna z tytułu zastępstwa procesowego, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 287 zł uiszczona tytułem opłaty od pozwu, oraz kwota 700 zł uiszczona z tytułu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, w sumie 2.204 zł.

Z uwagi na to, że zaliczka uiszczona przez strony, nie pokryła w całości kosztów wynagrodzenia biegłego, Sąd w pkt. 4 wyroku, na podstawie art. 113 ust 1 i 2 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych, nakazał ściągnąć od pozwanego, na rzecz Skarbu Państwa, kwotę 12, 04 zł brakujące części na poczet tych kosztów.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

-(...),

3. (...)